

[Indenrigsministeren.]

Jeg synes ikke, den ærede konservative Ordfører kan bebrejde mig, at jeg ikke har haft Forhandlingsevne over for den ærede Ordfører for Venstre eller over for Folketingsmand Krag; jeg synes, det er gaaet udmærket. Men hvad nytter det? Naar vi kommer her i Tinget, er det lille Flertal der igen, og selv om jeg møder her sammen med Regeringspartierne med udarbejdede Underændringsforslag, nøjagtigt som den ærede Ordfører for Venstre har hjulpet mig med at udforme dem, saa rejser den ærede Ordfører sig, naar Afstemningen kommer, og stemmer alt det ned, som han med saa megen Iver har hjulpet mig med at udarbejde. Jeg tillader mig at tro, at naar Befolkningen erfarer, at saadan er Betingelserne for at skulle udvise fornøden Forhandlings- evne over for Landstingets Flertal, vil Befolkningens Flertal mene, at Fejlen ikke alene er paa Regeringens Side, men at der ogsaa er andre Aarsager.

Jeg skal endnu til den ærede konservative Ordfører sige, at naar han udtrykte den Opfattelse, at der ikke skulde foreligge den Baggrund for Regeringens Stilling i Konverteringssagen i 1934, som var angivet — idet den ærede Ordfører hen- viste til, at 3 Maaneder efter krævede Bankerne ikke yderligere Rentenedsættelse og ikke Rentetilskud, saaledes som der forhandlede om nogle Maaneder før —, saa er dette rigtigt, men den ærede Ord- fører har maaske lagt Mærke til, at Ban- kerne saa til Gengæld krævede samtlige Pengeinstitutters Tilslutning; og derpaa var det til syvende og sidst, det strandede, bl. a. under god Medvirken fra det ærede Medlems Partifælle her i Tinget, „Børsen“s højtærede Redaktør.

Handelsministeren (Hauge): Den ærede Ordfører (Hauch) sagde, at der ikke var talt med de Konservative om Udlaans- renten. Det maa jeg jo tage for gode Va- rer, men jeg maa da sige, at det undrer mig, at Venstre, naar de nu skal til at lovgive selvstændigt sammen med de Kon- servative om Rentespørgsmaalet, paa For- haand har opgivet deres hidtidige Krav om, at der skulde sættes en Grænse for Udlaansrentens Højde. Det er det, der har givet mig Anledning til at spørge, men jeg forstaar nu, at Venstre frivilligt, uden nogen som helst Paavirkning fra de Kon- servative, har kvitteret ogsaa denne Del af deres Rentepolitik.

Den ærede Ordfører hævdede, det var

med Urette, jeg fæstede mig ved den Be- mærkning i Flertallets Betænkning, som jeg har citeret, i hvilken der staaar, at man gaar ud fra og tror med Sikkerhed at vide, at der efter den 15. Juli fra de paagæl- dende Institutioner, altsaa Banker og Sparekasser, vil blive ført en Rentepolitik, som man kan være glad ved, tjent med, staa sig ved at have, og den ærede Ord- fører tilføjede, at hvis jeg havde været til Stede i Udvalget under de Forhandlinger, der blev ført med Repræsentanter for Bankerne og Sparekasserne, vilde jeg kunne forstaa, at man med Sikkerhed kunde vide, at Bankernes og Sparekassernes Rentepoli- tik vilde blive en Politik, som man i alle Henseender kunde være tilfreds med. Hvad var det saa, denne Rentepolitik skulde gaa ud paa? Ja, det fik vi ikke at vide af den ærede Ordfører. Det var rent subjektive Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte, og det har formentlig ogsaa været subjek- tive Udtalelser, han havde at bygge paa fra Forhandlingen mellem Bankerne, Spare- kasserne og Udvalget; hvis der havde væ- ret givet et positivt Tilsagn, vilde den ærede Ordfører formentlig have sagt, hvad man forstod ved en Rentepolitik, som man kunde være fuldt ud tjent med og tilfreds med. Men det ærede Medlem talte i al Almindelig- hed, og jeg føler mig fuldkommen overtydet om, at naar der er gaaet nogen Tid — og det vil ikke være lang Tid —, vil Renten baade for Indskud og Udlaan i Banker og Sparekasser være sat klækkeligt i Vejret. Det er i Virkeligheden ogsaa det, der in- direkte siges, naar man giver sig til at tale om — saaledes som f. Eks. den ærede konservative Ordfører har gjort det. —, at man jo ikke kan holde Pengene i Spare- kasserne, hvis man skal blive ved at have den Indlaansrente, man faar nu. Ja, det vil altsaa sige, at man for at holde Pen- gene i Sparekasserne skal give en højere Indlaansrente og følgelig ogsaa maa have en højere Udlaansrente. Konsekvensen af det alt sammen bliver: dyrere Penge for Erhvervslivet, dyrere Penge for Landbrugs- erhvervet og dyrere Penge for Byerhvervene. Det kan man ikke komme uden om.

Den ærede konservative Ordfører (Lange) var meget utilfreds med mine Ud- talelser om Obligationskurserne, og jeg kan ogsaa meget godt forstaa, at det maatte genere det ærede Medlem, at jeg gengav Kurserne for i Gaar og i Dag og paaviste et betydeligt Fald, og at man allerede nu var nede paa saa lave Kurser, at For- holdet i hvert Tilfælde i visse Kreditfor- eninger vil være det, at mindst en Fjerde-